

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **T. T. T. T.**, zastoupená JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem, se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. K.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem, se sídlem Moskevská 373/37, Praha 10, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2013, č. j. MV-134370-4/SO/sen-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č. j. 5 A 75/2013 – 47, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012, č. j. OAM -15700-30/PP-2011/48/PP-2011, zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla. Městský soud v Praze následně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl i žalobu, kterou žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, kterou spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku. Má za to, že žalovaná i městský soud vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a rozporuje jejich závěr o účelovosti manželství uzavřeného s osobou zúčastněnou na tomto soudním řízení. Uvádí, že právní následky napadeného rozhodnutí by pro ni znamenaly zásadní újmu spočívající v rozpadu manželství trvajícího více než pět let, eventuálně v nuceném odloučení manželů.

[3] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Soud tedy na návrh stěžovatele po vyjádření účastníka řízení usnesením přiznává kasační stížnosti odkladný účinek,

jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že zásadně by měl o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout až po vyjádření žalované. Právo na vyjádření však není absolutní a musí být vykládáno v kontextu se smyslem a účelem institutu odkladného účinku. Soudy jsou povinny zaslat návrh na přiznání odkladného účinku druhému účastníkovi na vědomí a poskytnout mu přiměřenou lhůtu, aby se mohl k návrhu vyjádřit. Povinnost zaslat návrh k vyjádření však nevzniká, pokud by zaslání návrhu ohrozilo včasnost zásahu soudu nebo způsobilo, že následné rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku nebude mít potřebný efekt (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 40, nebo také POTĚŠIL a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 659 – 660). V této věci Nejvyšší správní soud zaslal žalované k vyjádření pouze kasační stížnosti s původním (blanketním) návrhem na přiznání odkladného účinku, avšak nedal jí možnost vyjádřit se k doplnění tohoto návrhu. Bylo tomu tak proto, že pokládal za žádoucí rozhodnout o stěžovatelčině návrhu co nejrychleji, aby nedošlo k nucenému vycestování stěžovatelky z České republiky. Tím je odůvodněno, proč žalované nebylo doplnění návrhu předem zasláno. Žalované však nic nebrání v tom, aby své stanovisko k přiznání odkladného účinku vyjádřila i po vydání tohoto usnesení a doložila, že důvody pro přiznání odkladného účinku nebyly dány nebo že v mezidobí odpadly. Za takové situace by Nejvyšší správní soud mohl usnesení o přiznání odkladného účinku zrušit (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud by nedošlo k odložení právních účinků napadeného rozsudku a rozhodnutí správních orgánů, stěžovatelka by byla povinna opustit území České republiky, neboť by zde pobývala bez platného pobytového oprávnění. V opačném případě by jí hrozilo správní vyhoštění. V obou případech by to pro ni vzhledem k jejím poměrům představovalo zcela zásadní újmu. Po stěžovatelce přitom nelze spravedlivě žádat, aby této újmě předešla tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem v České republice a bránila se až proti případnému rozhodnutí o správním vyhoštění (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Azs 212/2016 – 27). Stěžovatelka nadto svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opírá o hrozící zásah do jejího rodinného života s manželem. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu nelze tuto stěžovatelčinu argumentaci v této rovině posuzování označit za nevěrohodnou. Posouzení správnosti závěrů městského soudu a žalované o účelovosti manželství stěžovatelky a nedostatečné hloubce jejího vztahu s manželem bude předmětem meritorního přezkumu, jehož výsledek nyní nelze jakkoliv předjímat. Nejvyšší správní soud tak v této fázi řízení nemá důvod zpochybňovat tvrzení stěžovatelky o hrozícím zásahu do jejího rodinného života ani mu není známo, že by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout újma třetí osobě nebo že by tím byl založen rozpor s veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud tedy přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky napadeného rozsudku, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žaloba, jakož i účinky obou správních rozhodnutí. Tímto usnesením Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

pokračování

[7] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu